

לְרַגֵּל סִימָן לִיקוּמֵי מוֹהַר"ץ

בסדר העמוד האימי

המסתיים ב'אזמרה'

והתחלת מהזור ב"ץ

אני מוציאם בהסדיה'

ביאור גבלא על תורה א' ע"פ אזמרה

"אשרי תמימי דרך ההולכים בתורת ה'"

ע"ז רצון ה' וכדו' וכך יאיר לו הנקודה טובה הזאת להתקרב לה' ית', וזה בעצם התורה שמצוה את האדם בכל דבר מה לעשות שזה הנקודות טובות שאפשר לחטוף שמונחים בכל דבר, וצריך גם "לקשר" עצמו אל הנקודה טובה, לשמוח עמה ולא רק לדעת ממנה וכך יזכור תמיד בה'. ומדויק "ע"י אותו הדבר" כי די"קא מהגשמיות הזה נתקרב ע"י שרואה שגם בו בעצמו יש נקודה טובה.

ב. כי השכל הוא אור גדול ומאיר לו בכל דרכיו: שהנקודה טובה היא אור גדול ובכל המצבים מאיר לו.

ג. וזה בחי' יעקב וכו' כי יעקב זכה לבכורה שהיא ראשית וכו' - ראשית חכמה וזה בחי' ויעקבני זה פעמים ותרגום אונקלוס וחכמוני:

א. כי איש הישראלי צריך תמיד להסתכל בה'שכל' של כל דבר ולקשר עצמו וכו': נראה לבאר בדרך אפשר שה'שכל' הוא הנקודה טובה כי הוא הניצוץ האלקי שיש בכל דבר שהוא הנקודה טובה (השכמת הבקר א') שמוצא האדם, ובא רבינו ללמדנו שבכל דבר יש נקודה טובה, כלומר שכל דבר שבא עם האדם במגע אפשר לחשוב למה אני משתמש עם זה ונמצא ליד זה? כי אני רוצה לעשות רצון ה' בסופו של דבר! כי באמת כל מעשי היהודי הוא לעשות רצונו ית', וכל אחד יכול לבדוק את זה על עצמו, אלא שנסחפים בדרך לעשיית רצון ה' לגשמיות וכו'. וע"ז מלמדנו רבינו עצה נפלאה, להסתכל ולמצוא את הנקודה טובה שוודאי יש פה דהיינו שבסוף רוצה לעשות

עוד פעם ולמצוא עוד ועוד, עד שמאיר בסוף כמו השמש, אף שבתחלה מאיר רק 'כנגה'. (רלוי"צ אמר שבכל פעם נהיה יותר חיות וקירבה לצדיק).

ה. וזה בחי' חי"ת וכו': שאכן הנקודה טובה הוא החיות של כל דבר כי הכל לא נברא אלא בשביל לעשות רצונו ית' בזה, והנקודה טובה היא העשיית רצונו ית' שהוא מחיה אותו הדבר וכן נותן חיות לאדם מכל דבר שזהו "החכמה תחיה בעליה".

ו. אך מחמת שאור השכל גדול מאד וכו': יש לבאר שבאמת אור ושמחת הנקודה טובה גדול מאד, כמו שכתב מוהרנ"ת שלעתיד לבוא לא יוכל כל העולם לסבול השמחה מנקודה דנקודה טובה מהפחות שבפחותים מישראל, כי הוא שמחה נצחית שאין נתפס במוחינו, ולכך באמת אין אנו מצליחים לשמוח ולקשר עצמינו לנקודה טובה כי היא באמת למעלה מהשגתינו, וע"ז נותן לנו רביה"ק עצה להיות בבחי' נון, לבטל עצמינו כלבנה לצדיק שהוא השמש והוא יכניס בנו את השמחה בנקודות טובות, ולבד א"א לקבל כלום ואין לנו שום אור רק בביטול ואמונה בצדיק שהוא הרי אמר לשמוח אז אנו שמחים בנקודות טובות.

יש להוציא לימוד נפלא לעבודת ה' שעשיו והיצה"ר חוטפים מאתנו את 'הבכורה' היינו הדברים הגדולים ומשאירים לנו רק את הדברים הקטנים ולהיות מאחור כפי שהיה בלדת עשו ויעקב, אך אנו - יעקב אוחזים עצמינו דייקא בדברים הקטנים ב-'עקב' ומעריכים את הנקודות טובות וזו היא הבכורה האמתית. וזה פי' "וידו אוחזת בעקב אחיו" בלדת יעקב וזהו החכמה האמתית, וכן אומר ר' נתן שידו מרמז על תפלה ואמונה, שזה אמונה בנקודות טובות שע"ז מתפללים ובזה יתחזקו ב'עקב'תא דמשיחא שמירידתו-עקב דייקא מרים ידו להשי"ת בתפילה, (וראה תו' צ"א), כי באמת יעקב נוצר לפני עשיו אלא שהיה בפנים וזה רמז שיעקב הוא הפנימיות ויודע מעלת הנקודות טובות ועשיו רואה רק חיצונית את הדברים הגדולים והבן. וכן בכורה הוא מיד ראשון בחי' של בלי 'המתן' ואילו אנו מתחזקים עם המתן וראה להלן.

ד. וזה בחי' שמש וכו': יש לרמז שההתחזקות עם הנקודות טובות הולך לאט לאט בהדרגה משום שא"א לשמוח מיד וישר הכל מאיר ע"י הנקודה טובה רק צריך להתחזק, למצוא ולחשוב על הנקודות טובות

ז. מן החי"ת שהוא בחי' חכמה וכו':

יש לבאר שבעצם אור הנקודה טובה שעד כאן, היא השכל והשמש המאיר והחיות, הוא בעצם הצדיק כשם שבליקוטי תפילות מבואר בתפילה ל"ד קמא שעצם שורש נקודתו הטובה היא ששורש נשמתו מושרשת בנשמת הצדיק האמתי וזהו הנקודה טובה שלי, כך יוצא מדברי מוהרנ"ת. ולכן הצדיק הוא השמש והחיות של כל דבר, והבאור בזה הוא, שהצדיק הוא מגלה את הנקודה טובה והנחת רוח שיש לה' ית' מכל דבר בעולם, כמו שכתוב בתורה נ"ד שהצדיק מברר הניצוצות אלוקות שמונח בכל דבר שזה בעצם הנקודה טובה שיש בכל דבר שהיא אלקותו ית' כמבואר בליקוה"ל השכמת הבקר א', ובאמת הוא שורש נשמות ישראל ולכן כל נקודת יהדותנו היא הנקודה טובה הנצחית והקיימת לעולם וממנה נמשכים כל הנקודות טובות זה הצדיק וכוחו הוא. על כן צריכים אנו לבטל עצמינו לצדיק ועי"ז נזכה להשגת ושמחת הנקודה טובה שיש בכל מעשי העוה"ז.

ח. ונעשה אור הלבנה כאור החמה:

שאפשר להיות כמוני ממש! כמו שרצה רביז"ל, וזה ע"י קיום עצותיו הקדושות שהחוט השדרה שלהם

הוא הנקודה טובה, כפי ששב ומדגיש מוהרנ"ת בעשרות מכתבים בעלים לתרופה, (וראה סוף אות ג' בהערות ששון ושמחה בכוכבי אור).

ט. אבל וכו' זה בחי' עשיו שבזה את

הבכורה: שבזה את הבכורה האמתית שהוא כמו שראינו לעיל הנקודות טובות ואינו מחשיבם.

י. לא יחפץ כסיל בתבונה וכו': שהולך

רק בהתגלות לבו כשרואה את הדבר הגדול ה'שש שעות' וכדו'... מיד חוטף ורוצה דייקא עכשו להיות הראשון והבכור, ואח"ז כשרואה שעובר מה שעובר ובעוה"ז א"א להנות מרוחניות רק בעוה"ב (כך נראה בתחלת המעברים) אזי מבזה את ההתחזקות והנקודות טובות שהם נשאים גם בעת המעברים וזה בגלל גאוותו וכסילותו שאינו מבין שעוה"ז אינו כלום וא"א ליהנות פה.

יא. וחפרה הלבנה וכו': שבסוף

יתבייש המבזה את הנקודות טובות שאינו מתבטל לצדיק שאומר לו לשמוח ולהתחזק בנקודות טובות ויראה שאפי' בעוה"ז הוא מצליח ויש לו טובה ומצליח בעבודת ה', והוא שרצה רק דברים גדולים ולהראות שיש לו אור (וזהו ובושה החמה שמראה כאלו הוא החמה) ועוצמה

לבד בלי הצדיק, בזה נפל בעוה"ז ובעוה"ב.

יב. וזה בחי' יצר טוב ויצר הרע כי היצר טוב נקרא מסכן וחכם וכו':
אומר רבינו שזהו כל מלחמת היצ"ט ויצה"ר אם לעשות עצמו כמסכן ולהבין שאנו אין לנו כלום רק מה שאנו מקבלים מהצדיק ותורתו הק', או לומר שאני גבר ויודע ומצליח גם בעצמי ולא צריך לאף אחד ואני עובד ה' וכו', וזהו בעצם מלחמת המלכות דקדשה נגד מלכות דס"א, אם לבטל חכמתו ולהאמין לצדיק שמייקר הנקודות טובות או להיות לבד ולבזות הנקודה טובה.

יג. וצריך כל אחד וכו': שכל אחד יש לו כוח להגביר מלכות דקדשה ולהכניע הס"א ואפי' פחותים ע"י העצה להלן.

יד. ע"י התורה שהוא עוסק בכח וכו' לעולם ירגיז וכו' ואם לאו יעסק בתורה: יש לבאר באופן נפלא שאומר רבינו: לעולם ירגיז אדם יצ"ט על יצה"ר, כלומר שיחשיב וישמח עם הנקודות טובות שע"ז מגביה את היצ"ט ומכניע את היצה"ר כנ"ל, אך מה עושים כשלא הולך לשמוח ולהחשיבם? אזי העצה לעשות נקודות טובות בפועל, ולמשל בלימוד התורה שאפי' שעומד בסוף

ה'סדר' והתבטל כל הסדר, יחטוף את הדקה האחרונה מצד אמונתו בנקודות טובות, ואפי' שאינו מאמין ושמה בזה אך אחר הפעולות נמשכין הלבבות, וזהו תורה בכח תורה של נקודות טובות! (ויש לבאר ההמשך 'אם לאו שיזכור לו יום המיתה' היינו שבעוה"ב שם חשוב כל נקודה טובה.

טו. משנהו לביהמ"ד כי ע"י התורה נותן כח למלכות דקדשה: יש לבאר שדייקא ע"י לימוד התורה באופן שנתבאר לעיל אזי מקבל כח להתבטל לצדיק ולשמוח ולהאמין בנקודות טובות, כי כל אופן לימוד התורה הוא באופן של בטול לצדיקים שאמרו את התורה ואנו עמלים להבין דבריהם, כי הרי הגמ' והראשונים הם וודאי אמת ורק אני איני מבינם ולכן אני עמל להבינם וכל מה שיותר עמלים סימן שאני יותר מבוטל לצדיקים ומחשיבם שוודאי נכונים הם, ולכן יש בתורה סגולה מיוחדת להשפיל ולבטל עצמינו לצדיקים, ואז מקבלים חיות הנקודות טובות מהצדיק לנו - המלכות המבוטלים בלי שכל עצמי לצדיקים.

טז. ונופל ונתבטל וכו' כי כשזה קם זה נופל וכו': כי החכמת הטבע וס"א בנויה שכל דבר אפשר להפריך ושום דבר לא בטוח כידוע שזה הכפירה

של האקדמיה שזה הפך דרכי התורה
הק' כנ"ל.

יז. ופשעים יכשלו בם וכו' ע"י דרכי
ה' היינו התורה וכו': יש לפרש
שמהציצותא חירותא -היצה"ר
המתלבש עצמו במצוות ודרכי ה',
מזה הם נופלים, שע"י דרכי העצות
של הצדיקים שזה תכלית התורה
למצוא דרכים לעבודת ה' ולהתקרב
אליו (כמובא בליקוה"ל), עי"ז
נתחזקים הצדיקים ומקבלים כח
לילך להלן בהתחזקות בעבודת ה',
ואילו הפושעים שהם מלאים גאווה
וכשאומרים להם שיש זמן שיפלו
מהכל ויצטרכו להחזיק רק ב'אזמרה'
ונקודות טובות, הם נופלים ונכשלים
בזה עצמו כי אין מתאים לגאווה
לקבל וללכת בזה, ובסוף גאות
היצה"ר נכנע כי רואה שהיה עבד
לגאותו והתגלות לבו ומשועבד הוא
באמת לתאותיו ואינו "משוחרר"
לנפשו כמו שחשב, ואנו עבדים לה'
ולצדיקיו ומתבטלים לכזו קדושה
ואמת ושניהם משועבדים; זה לכלום
= עצבות, וזה לחיות והשכל של כל
דבר, ובקדושה זוכין בסוף ל'והיה
אור הלבנה כאור החמה' וזוכים
למלוכה אמתית ובכורה נצחית,
והס"א שרוצה מיד להיות ה'חמה' לא
רק שנשאר לבנה אלא "וחפרה"

הלבנה, ו'בושה החמה' אינו מוזכר
בתורה כי אינו מגיע לחמה כלל.

יח. ונעשה חן וכו' שדבריו הם דברי
חן וכו': יש לבאר מהו 'חן' שמצוין
ובולט כמו שאומרים 'זה מצא חן
בעיני' וכדו' שזהו הנקודה טובה
שיפיו הוא שבתוך חושך כזה מאיר
הנקודה טובה, וכן ידוע הביטוי
'ענוות חן' שכתוב במשלי כי ע"י
הענוה ובטול לצדיק ושאכן אני מלא
חושך וכו' אך אעפ"כ אני שמח
ומאמין לצדיק שבנקודה הטובה
שכן חטפתי אני מלא אור וכו', וכן
עקר התוצאה של אמונה בנקודות
טובות הוא ריבוי דיבורי קדושה
ותנועות חן לה' כבן לאביו, וזהו דברי
חן, שבהתבודדות אומר לה' בטענות
ואמתלאות: הרי אעפ"כ זכיתי לחטוף
זה הנקודה טובה וכו' אז אם כבר
התחלת לקרבני תמשיך וכו', ומבקש
מה' שיזכה להאמין בנקודות טובות
ומתחרט שלא החשיב ושהפסיד
הרבה נקודות טובות, ואז נחקק
כביכול מקום בלב ה' לקבל הבקשה,
(ומבואר בכוכבי אור הנ"ל שכפי
התחדשותו לשמח מעכשיו בנקודות
טובות כן נחשב תשובה מאהבה
והכל נהפך לזכויות). וזהו בעצם כל
המטרה בעבודת התורה הזאת,
שיחשיב וירבה בתפילה ע"י שרואה
שנתקבלת תפלתו, ונתעלה חן

וחשיבות התפילה מזילותה, וכן עיקר הלמעשה בנקודות טובות הוא לחטוף דיבורי תורה ותפילה ולעשות תנועות 'חן' להשי"ת בכל עת שזה קל ואפשרי בכל עת, וזה בעצם השכל שבכל דבר היינו שמכל דבר אני עושה תפילה להשי"ת שיצליח וכו', שבזה אני מעלה ומקשר ומגלה את הניצוץ האלקי שבו לה' וזה מאיר לי. (ליקוה"ל תפילת המנחה ז).

יט. ואזי נתקבלין דבריו ונקשותיו:

ואז מודה על זה, וזה מטרת התורה הזאת להודות לה' על כל דבר שרואה ממש, שבזה מגלה את כבודו יתברך מהדבר הזה שמודה עליו (ליקוה"ל שבת ה'), שזה השכל והטעם שבשבילו נברא ומתקיים. וזה עניין הנקודות טובות שמעריך את ההודאה ותנועות ההודאה להשי"ת על כל דבר ממש שאז מתחיה מכל דבר כי מאיר לו השכל וכבוד ה' שמגלה ממנו, וא"א לעשות את זה בחיות כי אם בענווה אמיתית שמרגיש שאינו ראוי לכלום וה' בחסדו נותן לו הכל, ואת זה מאירים בנו הצדיקים, וזהו דברי חן דברי הודאה מ'ענוות חן' שהם מוצאים חן בעיני השי"ת (וראה ליקוה"ל הודאה ו').

כ. דברי חכמים ב'נחת' נשמעים וכו':

ר"ת נ'קודת ח'יות ת'מידי שזה הנקודה טובה שלעולם נמצאת ומחיה, וכן ענין ה'המתן' ב'נחת' שצריך התבודדות בלי דחיקת השעה ולדבר בקשות עם אמונה שכל דיבור שומע ה' שזהו ג"כ ענין אמונה בנקודות טובות, להאמין שהכל מזיז עולמות ונעשה עוד חקיקה ורשימה ע"י כל דבור, כמו אצל ר"ע שכל טפה עשתה רושם עד שלבסוף נהיתה חקיקה כזאת מעבר אל עבר. וכן כל מעשה ונקודה טובה שאדם מכריח עצמו לעשותה אף שאין לו חיות מזה כנ"ל הוא עניין חקיקה בעצמו, כי אינו בא בקלות בשבילו וכנגד זה ה' ית' מקבל תפילתו לפנים משורת הדין אף שאינו ראוי וחוקק בלבו לקבלה. וכן הוא אותיות 'חתן' שהוא זיווג, כי צריך לזווג הנון והחית, המלכות זה האשה עם החכמה בחי' האיש, ולרמז בא, שכל החכמה היא למצוא נקודות טובות בנוות הבית, וכן יש לומר שנתקשר הנון והחית עד שנכללים זה בזה ונעשה אור הלבנה כאור החמה ונעשה מזה ת, וראה ביאורה"ל בעניין שם רביה"ק ומוהרנ"ת הנכללים בזה. וכמו שאמר רביה"ק שנהיה 'איינגיבאקן אין הארצן' וזה ג"כ בח' החקיקה בלב וכנ"ל. כזה: ח ← ת ינ

וההכי טוב, וזהו 'גלא', שעובד כגל שמגיע בסערה וחוזק, וכן ענין טביעה שכל המים שסביב גבוהים ומכסים את הנטבע דהיינו שהיצה"ר מרים ומחשיב רק את הדברים הגדולים וההתלהבות ומה שכולם רואים, ומטביע בזה את חשיבות הענוות חן של ישראל הנקודות הטובות שחוטפים בשקט ובצנעה, וזה לשון 'ספון' שרוצה להטביע את המצוה הטמון וספון.

נד. היינו שעקר הכנעתו של היצה"ר הוא ע"י התורה שהוא כולה שמותיו של ה' ית': יש לבאר שעקר הכנעת היצה"ר הוא ע"י התורה שלומדים באמונה שכולה שמותיו של ה' ית', דהיינו שמחשיבים כל מילה ושמחים עם כל אות מהתורה, וענין השמות נראה לי, שהנה ידוע ששמו ית' הוא אופן איך לפרסם אלקותו ית' ובשמותיו הק' יש לנו כביכול אופן לקרוא לו ולהתפלל אליו כמבואר בכמה מקומות בליקוה"ל. א"כ שמות ה' ית' הוא ענין פרסום כבוד ה' ית' בעוה"ז, וכל מילה מהתורה שלומדים מפרסמת ג"כ את כבוד ה' ית' כי אורייתא וקוב"ה כולה חד (והצדיק בעצמותו הוא כולו תורה והוא מפרסם שמו ית').

נה. והוי"ו הוא צורת מקל וכו' שרוצה לעשות את האדם משגע ממש: כי זה

כא. ועל כן יעקב וכו' ועל כן נאמר ביוסף בכור שורו הדר לו וכו': ששם היה שעשיו רצה להרוג את יעקב על הברכות והבכורה שלקח (שזה תלוי בזה כידוע), וזה המלחמה בין מלכות דס"א למלכות דקדשה, ואמר לו יעקב שיש לו כח ה'חן' מהתורה בכח שלמד בבית שם ועבר לפני שיצא ללבן, וע"כ אין לו שליטה עליו ואדרבה נכנע, וכן יוסף הוא מכניעם, 'ניצוץ אחד יוצא מיוסף ושורף כל בני עשיו, כי יוסף הסתכל בבני השפחות ובירודים ותמיד חיפש בהם נקודות טובות וכך היה תמיד שמח ומצליח אפי' בעומק החושך בכלא מצרים כשכולם חושדים בו בנסיונו שעמד בו, וכל זה ע"י שמצא הנקודה טובה וההרחבה גם שם והחשיב כל נקודה טובה. ויש לרמז בכור 'שורו' שאפי' מי שהוא כמו 'שור' בגשמיותו מצא בו נקודה טובה והדר לו.

כב. אפי' במקום שהיה לו אפל וחושך וכו': שזהו כח הנקודה טובה.

כג. צוציתא דנורא חירתא וכו': שכל כח היצה"ר הוא שמלהיב בכאילו 'אש של מצוה' את האדם שיעשה רק את ההכי גדול והמקסימום ולא יחשיב את הנקודות טובות, ובזה משפיל את החן והבטול והענוה האמתית של עם ישראל - מלכות דקדושה בכך שצריך דייקא הגדול

**טובות ומכניע הגאות שלא להאמין
לצדיקים:**

עיקר התגברות עמלק הוא להפיל
החלושי כח שבישראל כאילו אין
להם עוד תקווה חס ושלוש, אבל
כשזוכין למצוא בעצמו נקודה טובה
אפי' בעת נפילתו ח"ו, עי"ז נכנע
עמלק. (ליקוה"ל השכמת הבוקר א')

כל מחלוקת קרח שחלק על משה
היא ע"י גאות וגסות הרוח, וע"כ
בפורים שאז מכניעים קליפת עמלק
שהוא הגאות, נתבטל המחלוקת
ונהיה שלום ואז זמן תיקונו. (ליקוה"ל
ערלה ה')

פורים לשון פירורים בחי' פור
התפוררה הארץ וכו', כי עיקר
התיקון ע"י בחינת פירורים דייקא
שמתגבר כל אחד לחטוף, כי עמלק
מתגבר מאוד והעיקר בפגם
המחשבה שהוא בחי' פירורים וכו',
והתיקון ע"י הצדיק וכו' שמלקט
מעט המחשבות טובות שעמלק
רוצה לדרסם ולבטלם, והעיקר ע"י
שמשמח הכל בשמחת פורים. (עיין
ליקוה"ל מנחה ז').

אכן שגעון לא להחשיב ולא לחטוף
נקודות טובות שכל אחת מהם היא
אוצר נצחי עין לא ראתה, וכן הוי"ו
הוא בין שני ה'נונים' של גון שהיא
המלכות כנ"ל והנ' הוא מלכות -
תפלה, ומתקיים באופן של 'דאוניען
לערינען און דאווינען' שכך לומדים
תורה עם תפלה לפני זה שנזכה
ללמוד, ואחרי זה לקיים, ואז אינו עם
גאווה וביזוי הנקודות טובות רק
אדרבה מביאה לענות חן ולהכניע
היצה"ר שרוצה להכניס באדם ע"י
למוד תורתו גאווה ובזיון לנקודות
טובות.

**כו. וזהו אשרי תמימי דרך וכו'
ההולכים בתורת ה' וכו':** שהכל זוכים
ע"י הליכה בדרכי ה' עצות ותורת
הצדיק בתמימות בלי חכמות,
ומסתכלים על הנקודה טובה שהיא
השכל והטעם בכל דבר שיהודי
עושה כיון שבסוף רוצה לעשות טוב
ורצון ה' עי"ז.

**וזהו ג"כ ענין פורים הבא עלינו
לטובה אשר מאיר את הנקודות**

הפירוש נתחדש בלימוד בדיבוק חברים ונכתב ע"י הבחור נ. ב. מ. פ. בישיב"ג ברסלב
'מבקשי ה' בית שמש ובהסכמת משפיעי הישיבה שליט"א
והיה למראה עיניו של הרה"ח ר' נתן ליברמנש שליט"א שעבר עליו ונהנה מאד